

Στο φαρμακείο

Η βοηθός του, η Σπυριδούλα, μέσα από τον πάγκο και η γυναίκα του φαρμακοποιού απ' έξω. Μόλις τελείωσε από το μανικιούρ της και έχει έρθει να πάρει κάποια λάδια σώματος. Δείχνει της Σπυριδούλας με θριαμβικό ύφος στο πρόσωπό της τα νέα σχέδια πάνω στα νύχια της. Αφού με τα πολλά τελείωσε η επίδειξη των νυχιών, παίρνει μερικά λάδια σώματος στη αγκαλιά της και λέει στη βοηθό: «Χρυσό μου, πρέπει να πηγαίνω, πες του άντρα μου ότι τα πήρα εγώ», και κάνει να γυρίσει να φύγει. Πέφτει πάνω στον άντρα της που μόλις εκείνη τη στιγμή μπαίνει στο μαγαζί, και πίσω του η Μαρία.

«Α, γύρισες, μούπε η Σπυριδούλα ότι είχες πάει για την καθημερινή σας συνάντηση» και γυρνώντας στην Μαρία, «πώς τα περάσατε καλή μου;»

«Τι να σου πω! έχασες... έχασες το καλύτερο, έπρεπε σήμερα να έρθεις, να δεις τον παπά και τον άντρα σου να μαχαιρώνονται».

«Γιατί μωρέ τσακώνεσαι με όλο τον κόσμο;» λέει του άντρα της με παιδιάστικο ύφος.

«Άσε μας, ρε γυναίκα, και συ, τι πήρες εκεί;»

«Θα στα δείξω σπίτι, να σε περιμένω να φάμε μαζί;»

«Σε πέντε λεπτά να κλείσω την ταμειακή και έρχομαι. Άντε Σπυριδούλα, πήγαινε και συ, κορίτσι μου, να ξεκουραστείς», λέει της βοηθού, ο φαρμακοποιός.

Η γυναίκα του φαρμακοποιού έχει πιάσει μονότερμα τη Μαρία να της πει όσο πιο γρήγορα μπορεί τα νέα της γειτονιάς, της δείχνει τα νύχια της, της ξεφυλλίζει γελώντας κάτι περιοδικά τα οποία μόλις αγόρασε.

«Περίμενε!», του φωνάζει η Μαρία βρίσκοντας ευκαιρία να απαγκιστρωθεί από την πάρλα της γυναίκας του φαρμακοποιού, «πριν κλείσεις την ταμειακή, δώσε μου και μένα αυτά που θέλω».

«Σπυριδούλα, πριν φύγεις εξυπηρέτησε μια στιγμή την κυρία Μαρία να κάνω εγώ σύνολα».

«Κυρία Μαρία;» ρωτά η Σπυριδούλα.

«Δώσε μου κορίτσι μια κούτα προφυλακτικά, ξέρεις ποια παίρνω».

Η γυναίκα του φαρμακοποιού γουρλώνει τα μάτια, κοιτάει τη Μαρία να τακτοποιεί την κούτα στις τσάντες της. «Αχ, Μαρία μου, τουλάχιστον εσύ κοπέλα μου του δίνεις και καταλαβαίνει».

«Να κάνεις και συ το ίδιο, αγάπη μου, έχεις έναν τόσο ωραίο άντρα· μη το αφήνεις και περνάει έτσι».

«Ωραίο άντρα έχω, αλλά για το κάδρο», παραπονιέται εμπιστευτικά η γυναίκα του φαρμακοποιού.

Πολύ ψιθυριστά η Μαρία, να μην ακουστεί πιο κει, δείχνοντάς της τα λάδια της λέει: «αυτά που βαστάς μπορεί να κάνουν τη διαφορά. Και απαραίτητα συνοδεύονται από ένα μικροσκοπικό βρακάκι... άκου που σου λέω», κλείνοντάς της το μάτι, «αυτά κουβέντιαζαν οι άντρες σήμερα στο καφέ. Καυτό, να του παίρνεις την ανάσα. Να

ονειρευτούν θέλουν και αυτοί οι κακομοίρηδες, να φαντασιωθούν. Άμα του απογειώσεις τη φαντασία, όλα μετά θα έρθουν».

«Δε νομίζω, Μαρία μου» κάνει απογοητευμένη βγάζοντας έναν αναστεναγμό.

«Και κοίτα να γίνεις στο κρεβάτι λίγο πουτανίτσα, πιάνει πάντα το κόλπο», της λέει η Μαρία.

«Μαρία μου, τα έχω δοκιμάσει όλα, έχω απελπιστεί», της λέει συνωμοτικά, κοιτώντας και προς το βάθος όπου βρίσκεται ο άντρας της, μη τυχόν και καταλάβει την κουβέντα τους. «Έχει πάνω του όλα τα κακά που μπορείς να φανταστείς. Τσιγκούνης, αλαζόνας, μυστήριος, φωνακλάς!».

«Βρε κουτό, αν δεις ότι τίποτα δεν πιάνει, στείλτον μου εμένα και θα στον κάνω φωτιά που θα σε κάψει, αν με εμπιστεύεσαι», σκασμένη στα γέλια η Μαρία.

«Ναι, Μαρία μου, και όταν σου έφερε τον γιο μας ξέραμε, και σε εμπιστευτήκαμε, εσύ τον έκανες άντρα και τώρα το πουλάκι μου δε βασιτιέται».

«Μια και ανέφερες τον γιο σου, πρόσεχε μη ξεπέσει καμιά μέρα σε αυτό το σρα που έχουμε κοντά μας. Καλές είναι όλες οι κοπέλες εκεί μέσα, αλλά δεν ξέρει κανείς από πού βαστάει η σκούφια τους, πρόσεξε μη σου κολλήσει τίποτα εκεί».

«Ναι, ναι, Μαρία μου, τι λες τώρα! δεν το ξέρω; Να, αυτά διαβάζω και εγώ όλη μέρα στα περιοδικά και με πιάνει τρόμος. Και στα μεσημεριανά της τηλεόρασης τα λένε κάθε λίγο και λιγάκι. Δεν χάνω ούτε μία από τις εκπομπές, έχω μάθει πολλά πράγματα».

«Οι άντρες είναι χαζοί· παρασύρονται εύκολα από μια γυναίκα και το βάζουν όπου λάχει. Και μάλιστα όταν η δική μας μπογιά περνάει και αποκτάμε τα παχάκια μας, αποκτάμε καμιά ρυτιδίτσα, άστα να πάνε. Τότε είναι επικίνδunami να πάνε πίσω από την πρώτη κοπελίτσα που θα τους κάνει κουνήματα».

«Ναι, Μαρία μου, αχ, πόσο με καταλαβαίνεις, δεν ξέρουν οι βλάκες ότι εμείς παρά τα παχάκια μας έχουμε την πείρα μας και είμαστε και καθαρές», κλείνοντάς της το μάτι.

«Μια και είπες για παχάκια κορίτσι μου, ζητά λεφτά του άντρα σου να πας σε μια διαιτολόγο να τα ρίξεις. Τι τα βαστάς πάνω σου; Να φχαριστηθούμε το κρεβάτι μας όσο είμαστε ακόμα νέες».

«Μαρία μου, φοβάμαι να του ζητήσω, είναι πολύ σπάγκος. Όποτε του ζητάω λεφτά για καλλωπισμό μου γκρινιάζει».

Σκύβει η Μαρία στο αυτί της και της ψιθυρίζει: «αν του πεις ότι τα θέλεις για να γίνεις όμορφη γι' αυτόν, δεν θα σου αρνηθεί· θέλει και αυτός τον τρόπο του. Πες του το σε μια πολύ προσωπική σας στιγμή και δεν θα σου αρνηθεί. Και τους δυο σας σάς έχω πολύ καλούς φίλους και αυτός είναι πολύ καλός· εντάξει έχει μερικά κολλήματα με το γαμημένο του το κόμμα, αλλά θα ήθελε κάποια μέρα να ζήσει ξανά μαζί σου τον μεγάλο έρωτα της νιότης σας».

«Ναι, Μαρία μου, έτσι είναι όπως τα λες, σ' ευχαριστώ πολύ και να ξέρεις ότι τσαντίζομαι και παίρνω πάντα το μέρος σου όταν ακούω κάποιους να σε κατηγορούν ότι δήθεν... εσύ... ξέρεις τώρα τι λένε».

«Δεν με πειράζει, κοπέλα μου, εγώ ξέρω ποια είμαι, ξέρω τι δουλειά κάνω και ξέρω να φέρομαι με ευγένεια σε όλους. Το ίδιο όμως απαιτώ και από τους άλλους. Ο άντρας σου κάνει τον φαρμακοποιό, ο παπάς θάβει πεθαμένους, ο συνδικαλιστής υπερασπίζεται τους αδύναμους, και εγώ κάνω τα παιδιά σας άντρες. Αν δεν ήμουν εγώ, θα είχατε γεμίσει στα σπίτια σας παράσημα από τις κοπελίτσες που δουλεύουν στα γύρω σκυλάδικα. Έτυχε να κάνω κακές επιλογές στη ζωή μου και τώρα είναι

πολύ αργά ν' αλλάξω τη δουλειά μου. Σε διαβεβαιώ όμως ότι αυτή τη δουλειά την οποία κάνω, την κάνω όσο μπορώ καλύτερα και με όσο πιο πολύ αγάπη μπορώ για τους άντρες που μου εμπιστεύεστε. Εξ' άλλου, από μένα δεν έχετε τον φόβο να σας πάρω τους άντρες σας. Αν έφταναν κάποια στιγμή να μείνω με έναν άντρα για το υπόλοιπο της ζωής μου, θα διάλεγα έναν ελεύθερο ή έναν ξένο από την πόλη. Οι δικοί σας, δικοί σας για πάντα».

«Άντε κορίτσια κλείνω, τι λέτε τόση ώρα; τελειώνετε», ακούγεται η φωνή του φαρμακοποιού.

«Ναι, φεύγουμε και μεις», του απαντάει η Μαρία και γυρνώντας προς την γυναίκα του, «φρόντισε καλή μου για σένα και τον άντρα σου, είναι καλό παιδί και αξίζει τον κόπο να προσπαθήσεις να αναστήσεις κάτι».

«Μαρία μου, είσαι μάλαμα, μωρέ δεν προλαβαίνουμε να σου πω όσα θέλω, πέρνα κάποια μέρα από το σπίτι να τα πούμε, σε θέλω να σου πω και για τον γιο μου».

«Λυπάμαι, αλλά δεν πάω σε ξένα σπίτια και ειδικά σε οικογένειες, κατάλαβέ με, είναι δύσκολη η θέση μου και πρέπει να βαστάω τις ισορροπίες μου».

«Σε καταλαβαίνω, Μαρία μου, να περάσω εγώ μια μέρα από το δικό σου;»

«Όχι, ούτε από το δικό μου, αν με θες, πάρε με τηλέφωνο να πάμε στο καφέ να πιούμε μια μπύρα, κερνάω εγώ... έξω, όχι στο σπίτι».

«Ελάτε κορίτσια κλείνει το μαγαζί», ακούγεται η φωνή του φαρμακοποιού.

Βγήκαν όλοι έξω και ο φαρμακοποιός άρχισε να κατεβάζει τα ρολά της πόρτας. Σε αυτό το λίγο διάστημα που χρειάστηκε να τα κατεβάσει και να τα κλειδώσει, η Μαρία πρόλαβε να προειδοποιήσει τη γυναίκα του, «και πρόσεξε τι λες στον παπά, σχετικά με τις επιδόσεις του άντρα σου», κλείνοντάς της το μάτι, «άντε να πηγαίνω και εγώ», της λέει φεύγοντας.

Και πριν κάνει τρία βήματα, γυρνάει και της λέει: «και αν θες τη γνώμη μου, σταμάτα να βλέπεις τέτοιες γελοίες εκπομπές. Καλύτερα πάρε ένα βιβλίο να διαβάσεις. Θα μάθεις περισσότερα».

Η γυναίκα του φαρμακοποιού έμεινε να την κοιτάει αποσβολωμένη. *Βιβλίο να διαβάσω; τι εννοεί; δεν διαβάζω; και τόσα περιοδικά που διαβάζω; και πού ξέρει αυτή τι λέω εγώ του παπά!*